אין פלאַנטער פון לעבן . . .

פון מ. ס.

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם מאָדערנעם אידישן לעבן אין אַמעריקע

(שלום)

אבער ניין, זי וועט זיך ניט לאָזן מער באַוועגלטיקן פון אַזעלכע געדאַנקען און געפילן. איינמאָל האָט זי אָפּגעמאַכט ביי זיך צו ווערן נאַרבערס ווייב, וועט זי דאָס טאָן אונטער אַלע אומשטענדן, און זי וועט זיך איבערגעבען מיט איר נאַנצער נשמה, מיט איר גאַנצן קערפּער, מיט אור פייער און נעפּריישאַפט. און מיט דעם דאַזיקן באַשלוס אין קאָפּ, האָט זי פאַרמאַכט די אויגן, זיך אַריינגעוואָרפן אין די אַרעמס פון וואָלף נאַרבער און זיך געלאָזט טראָגן מיטן שטראָם, און זיך געלאָזט זינקען אין דעם תהום פון פאַרגעסנקייט.

א בלאַסקייט האָט זיך אויסגעגאָסן אויף איר פּנים אין דער האַזיקער נאַכט פון איר חופּה. אַן אומעטיק פייעל האָט אַרויסגעלויכטן פון אירע אויגן. זי האָט מיט אַ מעלאַנכאָלישן שמייכל אַ קוק געטאָן אויף זיך אין שפּיגל. דאָס ווייסע קלייד האָט אַזוי פיין געפּאַסט צו דער בלאַסקייט אויף איר פּנים און דער אומעטיקער אויסדרוק פון אירע אויגן האָט זי דערמאַנט אַן אַ שיינער פרישער איר. טאַכטער אין דעם טאָג פון איר חתונה. אַזוי האָט זי געוואַרט דאָרף אויסקוק אַ אידישע כלה פאַר דער חופּה.

אַנדערש איז געווען וואָלף נאַרבער. אויף זיין פּנים האָט מען נעקאָנט זען, אַז ער איז ניט געשטערט געוואָרן פון קיין שום בייזע געדאַנקען ביינאַכט, און פון קיין שום אומרואיקע געפילן ביינאַכט. ער איז אין די לעצטע פאָר יאָר היבשלאַך פעט געוואָרן און ער האָט געטראָגן אַ היבשן בויך פאַר זיך. איז זיין פּנים האָבן שטענדיק געשפּילט יונגלאַכע קאַליגן און דער בליק פון זיינע אויגן איז געווען זאַט און צופרידן. דימענטענע, רונדע האָבן אַרונד טערגעבלישטשעט פון זיינע קורצע, פעטע פינגער, און אַ גרויסע, דיקע טעגע שפּילקע האָט אַרויסגעבליצט פון דעם ווייסן, שטייפן העמד וואָס ער האָט אָנגעטאָן לכבוד זיין חופּה. ער איז געקומען מיט אַ בוקעט ווייסע רוזן וואָס ער האָט דערלאַנגט חוה'ן און האָט זי געקושט.

— דו זאָלסט מיר אַלע מאָל אַזוי שיינען ווי דו שיינסט אויצט. — האָט ער האָט געזאָגט צו איר.

זי האָט בלאַס געשמייכלט און האָט אים געגעבן אַ קוש פון איטן פאַרשאַמטקייט ליפּן.

זי איז געווען ביין אויף זיך אַליין, פאַרוואָס קאָן זי ניט זיין ווי ער? פאַרוואָס קאָן זי ניט שיינען אַזוי ווי ער? פאַרוואָס קאָן זי אים ניט עטפּערן מיט אַזויפיל פייער ווי זיין קוש איז? עס איז דאָך ניט שיין, האָט זי זיך אַליין געשטראָפט. מען טאָר דאָך ניט מענשן ניט אָפּנאַרן...

און אַ פאַרמאַכטער טעקסי זיינען די אויעגעפאָרן צום האָטעל און מיטן עלעוייטער זיינען זיי אַרויסגעפאָרן צו דעם באַשטימטן ציעלער, וואו די געלאַדענע געסט שוין געוואַרט אויף זיי. דאָרט זיינען געווען אַ פּאָר פון נאַרבערס אינטימע ביזנעס־פריינט, אַ פּאָר מענשן פון זיין געשעפט, דער רעווערענד מר. פליגל און אַ פּאָר אירן, וואָס דער רעווערענד האָט געבראַכט מיט זיך.

אַ שטילקייט איז געווען אין צימער, ווען זיי זיינען אַריין אַהין. אַ שטילקייט וואָס האָט אויף איר אָנגעוואָרפן אַ שרעק. עס האָט איר דערמאָנט דאָס שטילקייט וואָס עס הערשט אין אַ הויז וואו עס געפינט זיך אַ טויטער. זי האָט צוגעמאַכט די אויגן, און אויף אַ מאָמענט האָט זיך איר אויסגעוויזן אַז זי אַליין איז אַ מת. אַט טראָגט זי דאָך אַ ווייס קלייד, און אַז די מענשן זיינען זיך אַהער צוגעזאַמענגעקומען צו איר לויה... זי האָט שנעל פאַרטריבן די מאָרגע געדאַנקען פון זיך. זי האָט געעפנט די אויגן און האָט זיך געמיט אַרויסצוקוקן פון אַ חופּה. זי האָט געזען אַ מענטש אין אַ שוואַרץן אָנצוג, אַ ווייסע בלומען אין אַ בוטאָנירלאָך, אַ ווייסע בלומען אין אַ בוקעט אין אַ הענט. זי האָט געזען אַ מענטש אין אַ שוואַרץן אָנצוג, אַ ווייסע בלומען אין אַ בוקעט אין אַ הענט,